

A Tizenhármak és a Kráni Torony

FÖLDRAJZ

Krán birodalmát közismerten Ranagol tizenhárom, Ynevre küldött félisteni fattya irányítja. A Változások Törvénye ugyanakkor nem kerüli el őket sem, így hiba volna egységes irányító testületként gondolni rájuk. Atyjuk tanításainak megfelelően maguk is, akár csak alattvalóik, folyamatos és állandó harcban állnak egymással, hogy ennek során a többiek fölé emelkedhessenek, és végül atyjuk trónjára törve letaszíthassák őt, és átvegyék a helyét.

Ranagol azonban nem csak Yneven van jelen. Egy isten – minden isten – számtalan létsíkkal áll kapcsolatban, melyek mindegyikéről gyűjti a hatalmát, enélkül képtelen volna elegendő hívőt toborozni ahhoz, hogy isteni létezése fennmaradjon. Ennek fényében nem gondolhatjuk azt sem, hogy a félistenek valaha is képesek lehetnének csak Yneven ténykedve a trónusa elleni ambíciókat dédelgetni. Ha valaha is elég erőssé akarnak nőni ahhoz, hogy egyszer versenyre kelhessenek az atyjukkal, maguk is számos síkon kénytelenek gyűjtögetni a hatalmukat, ezért számukra Krán csupán egy harcszintér a sok közül, s számos egyéb síkon is vívják a harcukat az erősödésért. Kozmikus, számtalan létsíkon párhuzamosan zajló háborút folytatnak tehát egymás ellen a megerősödés érdekében. Mi több, elképzelhető, sőt erősen valószínűsíthető, hogy nem csak

Tizenhárom félisten létezik, hanem Ranagolnak több tucat, de akár több száz fattya is vívhatja a háborút szerte a mindenség végtelen számú létsíkján. Annyi bizonyos csupán, hogy Yneven csak tizenhárom volt képes megvetni közülük a lábát, ott ők alakították ki a birodalmukat. Más síkokon ugyanakkor lehetséges, hogy olyan félistenek is vívják a harcot, akiket Ynev nem is ismer, s a számos létsíkon más és más lehet a hatalmi felállás. Elképzelhető, hogy létezik olyan létsík is, amire a tizenhárom ynevi félisten be sem bír lépni, ha az ottaniak valami módon képesek őket kizárni – ugyanúgy, ahogy Ynevre pedig úgy tűnik, a többiek nem bírnak belépni, akik nem tagjai az ismert félisteneknek. De a Tizenhármak – és a többiek is – a Változás Törvényének engedelmessé időről időre legyőzik, kitalálják egymást a trónusaikból, így lehetséges az, hogy az Ynevre érkezett eredeti félistenek jó része időközben már lecserélődött, és olyanok vették át a helyüket, akik képesek voltak betörni és legyőzni őket – s természetesen tudjuk, hogy volt olyan is, akit ősaquir taszított le és vette át a helyét a Változások Törvénye értelmében.

A Tizenhármak ugyanakkor a történelem során legalább egy alkalommal, a Kráni Torony építésével szokatlan mértékű összefogást mutattak, ezért feltételezhetjük, hogy nyomós okuk volt rá.

Vélelmezhető, hogy valamilyen külső erő kényszerítette őket erre – talán valamiképpen ki akarta őket szorítani innen egy másik, erős félisten, aki be akart törni Ynevre, talán egyéb külső fenyegetéssel voltak kénytelenek szembenézni –, ezért összefogtak hát, és megalkották a Toronyt. Ennek a mérhetetlen mágikus struktúrának összetett szerepet szántak. Egyrészt pecsétként szolgál, ami elzárja Satralist a többi, Yneven ismeretlen félistentől, biztosítva ezáltal a Tizenhármak helyzetét ezen a létsíkon, hogy a kozmikus harcban legalább egy biztos hátországgal bírjanak. Az egyik legfőbb funkciója lehet ez, de távolról sem az egyetlen.

A Toronynak nevezett mágikus konstrukció ugyanis voltaképpen egy létsíkszárvány, egy közös összekötő kapocs a számtalan anyagi és nem anyagi sík között; ami egyszerre van jelen az összes létsíkon, melyekhez hozzákapcsolták – amikhez az akkori Tizenhármak hozzáfértek. Létrehozásának oka így a fenti zárópecséten kívül is kettős: egyrészt a félistenek így energia-befektetés nélkül képesek vándorolni a síkok között, hiszen ha egyszer belépnek a Toronyba, azzal egyszerre vannak jelen az összes kapcsolódó síkon, s ha úgy kívánják, az akaratuk szerinti síkon léphetnek ki belőle. Ez persze végtelenül leegyszerűsítő, profán magyarázata ennek a hihetetlen, síkközi jelenségnek, de a végeredményét tekintve részben erről van szó.

Másfelől a Torony legfőbb tulajdonsága, miszerint egyszerre van jelen az összes kapcsolt létsíkon, vagyis mindegyik valóság egyszerre van jelen benne, meghatározó jelentőségű a másik jellemzőjének szempontjából is: a Summarium óta tudjuk, hogy a félistenek a Toronyban gyakorlatilag sérthetetlenek, még egymásnak sem képesek ártani, míg odabent tartózkodnak. Ez a jelenség éppen ennek, az „összes síkon egyszerre jelenléttségnek” köszönhető, ugyanis ha bármely félistent megtámadják, míg a bent tartózkodik, képes akarata szerint bármely létsíkot maga köré idézni, melyek jelen vannak a Toronyban. A számtalan párhuzamosan jelen lévő valóság közül azt engedi érvényesülni, amelyiket akarja, és ezért ha bárki

megtámadja, ő egyszerűen olyan valóságot tesz dominánssá maga körül, ami lehetetlenné teszi a támadás eredményességét. Egy olyan valóságot, ahol az adott támadás nem volna képes létrejönni, megmaradni, de legalábbis a legkevesebbet ártaná neki. Hogy csak egy nagyon profán példát említsek: ha az egyik félisten tűzrobbanással próbálja elhamvasztani a másikat, arra a másik egyetlen gondolattal a víz öselemi síkját vonja maga köré, miáltal a támadás szó szerint hamvába hal. A félistenek a toronyban kényük-kedvük szerint váltogatják tehát a valóságot magát, ezért gyakorlatilag sérthetetlenek, hisz a más valóság más természeti és mágikus törvényeket is jelent, tökéletes védelmet biztosítva a Toronyban tartózkodók számára.

Ez a világgép és a Torony illetően jellege magyarázattal szolgál tehát, hogy mivel töltik az idejüket a félistenek (hiszen minden jel arra mutat, hogy Yneven nem tanúsítanak állandó aktivitást), miért sérthetetlenek a Toronyban, és talán arra is magyarázatot ad, hogy az miért olyan hatalmas mágikus konstrukció, hogy tizenkét félisten együttműködésére volt szükség a létrehozásához. Ráadásul nekem tetszik is ez a kozmikus, létsíkokon átívelő háború, ahol a cél a többiek fölé kerekedés, hogy elpusztítva őket, a hatalmukat magába olvasztva végül a legerősebb félisten az atyja trónusára törjön.

2011.10.16.

Szerző: Cirifischio

Forrás: Szilánkok

Szerkesztette: Magyar Gergely